

ENTREVISTA IMPOSSIBLE

RENÉ ROBERT EN BLANC I NEGRE

El fotògraf mor congelat als carrers de París

René Robert fotografiava en blanc i negre, sobre tot el món del flamenc, deia que reforçava la part dramàtica del ball.

Fa uns dies va sortir de casa, va caure, va desmaiar-se, no se sap. No caminava pel desert ni per la platja ni per cap zona

aïllada, ho feia pels carrers de París, la ciutat de la llum com bé saben. Allà va estar nou hores, estirat al mig del carrer. Quan ja es feia de dia, un sense sostre el va veure i va avisar. Ja era mort. Una mort en blanc i negre, més tràgica que el flamenc, perquè en realitat la seva imatge estesa en un carrer de París, és un crit contra tots nosaltres.

A quanta gent deixem morir cada dia?

Els que el coneixien, diuen que era un home afable, simpàtic, bona gent. La gran majoria de fotògrafs ho són perquè estan acostumats a veure el que els altres no veiem i això, o ho portes amb bonhomia o acabes deixant la càmera.

Hauria estat bonic fer-li una entrevista. Preguntar-li –mentre el traslladaven a l'Hospital ja mort- què havia pensat durant aquelles hores ajagut a terra congelant-se poc a poc. Per què no es va fer una foto, en blanc i negre, en ple

procés de hipotèrmia, per deixar-nos en herència la vergonya de tots nosaltres que cada dia deixem morir de fred o de gana o de disgust a tanta i tanta gent.

Un record.

GARSA PROSTÀTICA

DEVUÉLVEME EL ROSARIO DE MI MADRE

Un Jutge li torna la medalla a Martín Villa

Incorruptible historial polític. Feixista de tota la vida. Dels últims en posar-se camisa blava i saludar braç enlaire. Un bonic somriure que utilitzava abans d'enviar-te a galeres. Personatge sinistre.

Durant un post franquisme encara calent, l'Ajuntament de Barcelona el va distingir amb la medalla d'or de la ciutat. Barcelona té moltes medalles repartides en vitrines de personatges sinistres.

Fa poc, l'hi van retirar perquè a Barcelona ja li cau la cara de vergonya. Una medalla més, un carrer més a nom “de los gloriosos caídos por España” i Barcelona desapareixerà en un gran clot de merda.

Martín Villa va fer una rebequeria i la justícia espanyola s'ha afanyat a tornar-li

la medalla. Santa Rita, Rita, Rita... Martín Villa torna a ser un home digne entre els dignes (malgrat la justícia Argentina el tingui com acusat responsable de quatre assassinats).

ÚLTIMA HORA: Martín Villa, una vegada coneguda la decisió judicial, renega de la Medalla. Ja no la vol. Ell va protestar només per mantenir la seva dignitat. A

ell no hi ha qui li tregui una medalla. Ell és un fatxa com Déu mana. Per sobre de tot, la vergonya torera. Martín Villa és un tipus amb caràcter... A no ser que hagi fos la medalla i hagi venut l'or a pes perquè tornar-la no l'ha tornat.